

Je spreekt met de FIOD'

Diana (nu 28) is net het huis uit als haar ouders worden gearresteerd. Ze zouden voor miljoenen euro's mensen hebben opgelicht. Voor Diana komt het uit het niets. 'Ik heb een zorgeloze jeugd gehad. Nooit heb ik gemerkt dat er iets mis was.'

TEKST JORIEKE VAN NOORLOOS

FOTOGRAFIE FRANK BRANDWIJK STYLING ALANA LIEVENS

‘Mijn vader
straalde
vertrouwen
uit, waardoor
niemand zich
afvroeg of het
wel klopte met
dat geld’

Ik geloof dat alles met een reden gebeurt. Het luxeleven dat mijn vader thuis probeerde te creëren, stond misschien wel te ver van ons af – en die les moesten we kennelijk leren. Mijn vader heeft drie jaar vastgezeten in Nederland wegens het witwassen van miljoenen euro’s en valsheid in geschrifte. Vervolgens is hij overgeplaatst naar de Verenigde Staten, waar hij in Texas nu ook alweer jaren in de cel zit. We hopen dat hij gauw terugkomt naar Nederland, waar zijn straf opnieuw naar Nederlandse maatstaven wordt bekeken. Ik denk dat hij dan wel snel vrijkomt. Dat zou fantastisch zijn, want mijn zoon, die nu een jaar is, heeft hij nog nooit gezien. Geld om naar Amerika te vliegen hebben we niet. Ik heb inmiddels een koffer vol brieven van mijn vader verzameld, maar eerlijk gezegd schrijf ik hem minder vaak terug dan hij misschien zou willen. Ik heb er niet altijd de rust of ruimte voor; ik wil me op mijn gezin richten. Het is ook zo’n heftige tijd geweest.

Tien jaar geleden werden mijn ouders door de politie, douane en FIOD – een man of tien in totaal – van hun bed gelicht. Het was compleet onverwacht, in elk geval voor mij. Ik was pas zeventien en woonde net drie weken op kamers in Leeuwarden. Dat was geen toeval, de inval was zo gepland. We werden al enige tijd in de gaten gehouden; het vreemde witte busje voor ons huis was ons al opgevallen. Later bleek dat we al maandenlang werden afgeluisterd.’

SENTIMENTELE GANGMAKER

‘Ik heb een fijne, beschermde jeugd gehad in een klein dorp. Zorgeloos. Ik ben enig kind en mijn moeder was altijd thuis. Af en toe deed ze administratieve klusjes voor mijn vader, die ondernemer was. Dan bracht ze ergens een cheque langs. Soms was er financiële onzekerheid, maar dat hoort nu eenmaal bij ondernemen. Ik merkte er verder vrij weinig van. Maar als de zaken goed gingen, kon ik zo een laptop krijgen. En het ging steeds beter met de zaken. Mijn ouders konden op een gegeven moment het buurhuis van onze twee-onder-een-kapwoning erbij kopen, waardoor we ineens in een enorm huis woonden. Er kwam een marmeren vloer, mijn vader liet camera’s ophangen. Er werd zelfs een lift geïnstalleerd in huis – dan konden mijn ouders er blijven wonen als ze oud waren, was het idee. Die lift was echt een ding in het dorp. Mijn vrienden graptten weleens: “Even bij Diana langs, dan kunnen we met de lift.” Ja, er werd denk ik wel over ons gepraat in het dorp. Een doorsneevader was hij niet. Hij was heel sentimenteel, raakte al geëmotioneerd bij het idee dat ik ooit geslaagd zou zijn voor mijn vwo. Hij was ook een enorme gangmaker, iedereen vond het leuk bij ons thuis. Mijn vader straalde vertrouwen uit, waardoor waarschijnlijk niemand zich afvroeg of het allemaal wel klopte met dat geld. Hij had zelf trouwens ook niet het idee dat hij iets fout deed – nog steeds niet. Maar er zijn wel mensen in Amerika door hem gedupeerd geraakt. Volgens justitie beloofde hij hen hoge rendementen via zijn investeringsprogramma’s. Ook had hij een paspoort voor zichzelf laten maken in Belize, en dat bij elkaar was de reden om een onderzoek te starten naar zijn bedrijven. Na een aantal maanden was er volgens justitie genoeg bewijs verzameld om hem én zijn moeder op te pakken.

Het was 14 september 2010 en mijn opa en oma waren die dag vijftig jaar getrouwd. Mijn moeder zou bij hen langsgaan. Om zes uur ’s ochtends werd de deur ingetrapt, mijn vader is meteen in de boeien geslagen en naar het politiebureau gebracht. Mijn moeder werd eerst nog gedwongen de kluis te openen. Alle computers werden in beslag genomen. Zij werd naar een ander politiebureau gebracht; mijn ouders hebben elkaar na de inval niet meer gezien of gesproken. Ze mochten geen contact hebben met de buitenwereld – zelfs niet met mij.’

SCHEUR IN DE DEUR

‘Ik was aan het studeren toen ik door een onbekend nummer werd gebeld. “Je spreekt met de FIOD,” zei een stem – ik had geen idee wat dat was, de FIOD. Mijn ouders zaten vast op verschillende plekken, zei de man. “En jullie hond zit bij de burens.” “En waar is mijn kat dan?” was het eerste dat ik vroeg. Die hadden ze niet gezien. Over de reden van de arrestatie wilde de FIOD niets vertellen. Ja, het had iets met geld te maken. Maar meer wist ik niet.

Dat weekend ben ik meteen naar mijn ouderlijk huis gegaan. In de voordeur zat een grote scheur van de inval. Het slot ervan was vervangen, maar dat van de zijdeur niet. Ik kon er zo in. Op het nachtkastje van mijn moeder stond nog een glas water. Haar dekbed lag opengeslagen. Het besef

daalde in: ze waren écht weg. En ik kon mijn moeder niet bellen om te vragen wat er precies was gebeurd. Mijn hysterische gehuil moet de buurvrouw gehoord hebben, want ze stond ineens beneden. Ze wist ook niet wat er was gebeurd, maar ze was er wel om me te steunen. Vlak daarna heb ik mijn studie opgezegd. Ik kon me niet concentreren, er moest eerst duidelijkheid komen over de zaak.’

HAPPY BIRTHDAY

‘Ik vond het moeilijk te verteren dat ik totaal niet wist hoe het met mijn ouders ging. Via een advocaat hoorde ik dat mijn moeder behoorlijk in de war was. Het enige wat ze in haar cel mocht hebben, was een bijbel. Die heeft ze volgeschreven met mijn naam. Ze móést weten waar haar kind was. Op de ochtend van mijn achttiende verjaardag bracht ik kleding naar mijn vader in de gevangenis in Zwaag. We mochten elkaar niet zien.

Pas na een aantal maanden in voorarrest vond de eerste zitting plaats en werd duidelijk waar ze van werden beschuldigd. Zoals gezegd is mijn vader in Nederland veroordeeld tot drie jaar cel wegens witwassen van miljoenen euro’s en valsheid in geschrifte. Mijn moeder kreeg een lagere straf.

Pas een maand na de inval mocht ik mijn moeder bellen, twee maanden daarna sprak ik mijn vader. Weer later mocht ik ze bezoeken, een uurtje per week. Ik wilde niet dat ze zich zorgen om me zouden maken, dus ik hield alles voor me. De eerste keer hebben we vreselijk gehuild. Afscheid nemen was ook elke keer weer verschrikkelijk. In Nederland mag je elkaar dan gelukkig wel even aanraken. In Amerika zit er een raam tussen, net als op televisie. Dan kun je via een telefoon met elkaar praten. Ik heb mijn moeder één keer in Amerika bezocht, waar ze nog twintig maanden moest zitten. Ze droeg een vies, groenig pak en voet- en handboeien. Het was afschuwelijk om haar zo te zien.’

VERLOREN

‘Mijn ouders betaalden mijn studie en huur, maar dat kon niet meer nadat ze waren opgepakt. Ik kon ook niet bij hun geld komen. Om de rekeningen te kunnen betalen, werkte ik in een pizzeria en bij het Kruidvat. Ik moest dóór, maar het was allemaal zo traumatisch. Het reizen tussen mijn ouders, familie, studentenkamer en oude huis sloopte me. De onzekerheid over wat er precies was gebeurd, knaagde. Ik voelde me ontzettend verloren, mijn zekerheid was ineens weg door dit hele gedoe. Toch ben ik nooit boos geweest op mijn vader. Echt niet. Mijn moeder was wel boos op hem; er is een tijd geweest dat zij niets met hem te maken wilde hebben. Inmiddels is ze bijgedraaid en bellen ze af en toe. Hoe gek het misschien klinkt, ik heb mijn ouders nooit iets kwalijk genomen – ik was boos op justitie. Ik was jong en dook misschien ook wel te veel in de slachtofferrol. Waarom moest dit ons overkomen? Die gedachte heb ik later laten varen. Wel vond – en vind – ik het onmenselijk hoe er af en toe met mijn vader en moeder is omgegaan. Hoe ze zomaar uit hun leven zijn getrokken en lange tijd geen contact mochten hebben met hun kind. Zeker nu ik zelf moeder ben, vind ik dat heel heftig. Natuurlijk is het erg dat er mensen gedupeerd

‘Mijn moeder droeg
een vies, groenig pak
en voet- en handboeien.
Het was afschuwelijk
om haar zo te zien’

zijn geraakt door mijn vader, maar is dat erger dan wat ons is overkomen? Die vraag vind ik lastig te beantwoorden.’

RODDEL EN ACHTERKLAP

‘Ik heb lang geheim kunnen houden wat er was gebeurd, maar op een avond zag ik de zaak in *Hart van Nederland*. Ons huis werd in beeld gebracht en ze hadden foto’s van de Facebookpagina van mijn ouders geplukt en zwarte balkjes voor hun ogen geplaatst. Ze hadden het over meneer en mevrouw R. Buren die geïnterviewd werden, zeiden: “Schuchtere man, hij liep altijd met zo’n Pim Fortuyn-hondje rond. Die vrouw leek me wel aardig.” Online verscheen daarna het ene na het andere nieuwsverhaal. Mensen hoopten dat ze nooit meer vrij zouden komen. Het was allemaal zo extreem. Ik kon het wel uitschreeuwen: “Maar ze zijn echt heel lief! Het zijn wél goede mensen en lieve ouders!”

In de plaatselijke kroeg voelde ik me altijd al bekeken, nu wist ik zeker dat ze naar me keken. Soms kwam er iemand naar me toe om te vragen hoe het ging. “Wat erg voor je, dat je vader dit heeft gedaan,” zeiden ze dan. Ik voelde me zo onbegrepen. Het was natuurlijk lastig dat ik enig kind was, dat ik het niet kon delen met een broer of een zus. Gelukkig waren mijn vriendschappen hecht. Hoewel niet iedereen het snapte, werd ik gesteund. Mijn emoties waren wel heel vlak. Er ging best veel alcohol doorheen en ik probeerde mijn gevoelens weg te eten. Ik kwam binnen een jaar tien kilo aan. Uiteraard maakte ik ook gebruik van de situatie; afterparty’s werden in ons grote huis gehouden. Daar was immers geen ouderlijk toezicht.’

VEILIG THUIS

‘Mijn ouders zijn inmiddels gescheiden. Veel indruk heeft dat niet op me gemaakt. Sinds de inval waren ze toch al niet meer samen. Mijn moeder werkt nu bij een stomerij. Ze woont in een nieuw huis en heeft een nieuwe relatie. We hebben veel gepraat toen ze vrijkwam, ze had mijn steun hard nodig. Natuurlijk heeft mijn vader fouten gemaakt, maar ik twijfel geen moment aan zijn goede intenties. Helaas heeft hij mijn moeder erin meegetrokken en kwam ik er op jonge leeftijd alleen voor te staan. Daardoor moest ik heel snel volwassen worden. Mijn vader is zelf ook weleens gedupeerd geraakt en vertrouwt mensen snel. Ik ben ook zo, maar ik zou op zakelijk gebied nooit zulke risico’s nemen. Ik ben er klaar voor om dit verhaal af te sluiten. Het lijkt me heerlijk als ik me straks geen zorgen meer hoeft te maken om mijn ouders. Dat ik weet: ze zitten veilig thuis, ieder op zijn eigen plek, en het gaat goed. Dat gun ik ze ook echt.’ ■